

© JohannPáll Valdimarsson

Ófeigur Sigurðsson – Iceland

Jon (2010)

Publishing House **Mál og menning**

Biography

Poet and author Ófeigur Sigurðsson was born in Reykjavík on November 2, 1975. He has published six books of poetry and two novels. Ófeigur has tried his hand at a number of things: working as a uniformed night-watchman at a hotel, pre-packing ham and bacon at a factory farm, exercising his brawn as a dock worker, and exercising his brains as a student at the Philosophy Department of the University of Iceland, from where he received his BA degree in 2007, with a thesis on the taboo and transgression in the works of Georges Bataille. Ófeigur is at the forefront of a poetic movement of dynamic young creative people, who have recently had a hand in reshaping the form of Icelandic poetry. He has translated literature and written for radio on writers including Louis-Ferdinand Céline and Michel Houellebecq.

Synopsis

In the terrible winter of 1755-1756, Jon Steingrímsson travels through Iceland, dwelling in a cave in the south and writing letters to his pregnant wife in the north. He is under suspicion of having murdered her former husband and has been expelled from his position at his monastery. The south, however, is not a desirable place to be in: the glacial volcano Katla is erupting, shrouding everything in a cloud of ash, destroying everything in its path, and Jon is at risk of being buried alive in the cave. Despite this, he works hard to prepare for the arrival of his wife in the spring so that they can start a new life there away from everything. But the scandal of the suspected murder follows Jon all the way into the cave and tortures him there both day and night. Very soon, the general sheriff pays him a visit...

Reverend Jon Steingrímsson is one of the most remarkable people in the history of Iceland, and later became known as the 'pastor of fire'. This unique novel portrays him as a young man in the dark times of the first sparks of the Enlightenment.

Jon

Ófeigur Sigurðsson

Hjartans guðsgjöf og ekta kona

Það er aðeins fyrir guðs moldríku miskunnsemi sem við bræður erum komnir heilir í hellinn eftir ferðina suður yfir hálandið og hingað inn í myrkrið. Að við skyldum lifa af er mildi og kraftaverk; á fjöllumum hrepptum við eitt það sterkasta veður. Elsku Þórunn, ég læt snöggvast þessi niðurhripuðu orð mín í hendur manns sem kom hér við í Hellum, hann segist ætla norður til Skagafjarðar fyrr eða síðar. Maðurinn er stórvaxinn og klæðist ullarhempu einni gríðarmikilli og rauðri, hann hefur smábarn á öxlunum, selur bækur en er ólæs sjálfur. Þetta eru hans auðkenni. Hann heitir Kristófer og lofaði að koma þessum blöðum til þín. Rétti ég honum einn ríxdal fyrir ómakið. Sem sagt, fáir þú þetta smælki, þá er það staðfesting á því að við lifðum manndrápshríðina á Kili; við bræður erum komnir í Hella.

Landið er ein lifandi skepna. Líkami. Og Þórunn, hve sárt er að hafa þurft að skilja við þig og okkar guðsmyndarkríli í kroppnum, megi okkar góði Herra vera með ykkur og góð ljósmóðir þá barnið vill hingað koma í okkar snautlegu jarðvist. Við verðum að láta okkur duga sendibréf um sinn og treysta á þá sem ferðast milli landshluta þótt veður séu válynd, köld og tíðin hörð norðanlands. Var Skúli fógeti ekki að nefna einhverja bögglabera / sendla / pósta / þá sem fara með bréf?... Má ske að enginn vilji vera póstur hér á landi nema einstakir furðufuglar og flökkubjössar. Gaman væri ef þessu yrði kippt í liðinn og mér skilst að Skúli sé eitthvað að

vinna í því með greifunum í Kaupenhöfn. Þar njóta póstarnir mikillar virðingar og fá einkennisbúning skaffaðan frá konungsins skradara, með látúnshnöppum og silkiborðum / harðar húfur / hest og lúður! Þessar persónur fá greiddan góðan skilding fyrir ferðalögin. Og svo eru það Taxarnir í Hamborg, þeir þeysast um allt Þýskaland!

Hér á Suðurlandi eys Katla eldi og eimyrju yfir Mýrdalinn og fellur sandur og aska úr lofti svo aldimmt er um miðja daga. Auk þess gengur á með ausandi vatnsveðrum og blotasnjó og þegar allt þetta blandast saman þá er sem úr mekkinum rigni þykkvu bleki. Þá harðnar krapaskánin á jörðinni í frosti og vindpurri svo sveitin er öll sem slegin í kopar. Jafnfallinn sandur er eins og gerist mest á snjóavetrum og stórir blökkuskafar gera landið að grængljáandi eyðimörk. Þá fýkur askan og smýgur um allar gáttir og spillir matvælum. Dýr þola mistrið illa og öll augu sviða. Með guðs réttlæti mun öllu þessu slota og burt fjúka og niður rigna og við aftur fyrir finnast í vorblíðum högum. Þá set ég fífil í hatt minn og kyssi þig!

Annað bréf

Kristófer er einhversstaðar á leiðinni með bréfið til þín yfrum hálendið í Skagafjörðinn. Þetta tröllvaxna góðmenni var bóndi í Litluey á Mýrdalssandi en er nú uppflósnaður og burt hrakinn. Þegar hann kom hér við skrifaði ég upp frásögn hans, því hann var þá á leið burt úr mekkinum.

Bóndi er við sýsl hátt í hlíðum eyju sinnar á sandinum að laga garða og huga að fénu og er langt kominn með vísu, hún er dýr og ætlar hann að hún verði fleyg, þá tekur jörðin að hoppa og harðna og mýkjast á víxl og gengur brekkan öll í

bylgjum, óhirtar slægjur snúast að sjálfsdáðum og þurrkast, þykir honum þetta hentugt fyrirkomulag og finnst guð vera að launa sér sitt erfiði í vísnagerðinni, en í vísunni lofar hann Dróttinn Jesús Kristmús. Þá heyrir hann skelfilegar drunur og sprengingar eins og hleypt sé af hundrað fallbyssum samtímis, heldur hann fyrst að Tyrkirnir séu komnir, síðan að dómsdagur sé upprunninn en þá er það Kötluskömm! hún er byrjuð að spýja undan kjólfaldi sínum reiðinnar býsnum af leðju og aurvatni og brýst upp úr kolti hennar eldmökkur sem stígur til himins, breiðir þar úr sér með þrumum og eldingum svo himinninn verður svartur sem ein kolagryfja og myrkvar sólina, þá hleypur fram á sandinn ofsafengið flóð og fer beggja megin Hafurseyjar, klýfur eyna í tvennt með brauki og bramli, geigvænlegu hringli og skringli svo gervallur Mýrdalssandur verður eitt beljandi straumfljót með veltandi jakabjörgum, þá heyrir hann brest mikinn líkt og heljarstór blaðsíða sé rifin í tvennt, þá drunur og einn hörku dynk, það er einn hávaði, flóðið brýst fram og sér hann þetta allt úr brekkunni á Litluey þarna syðst á sandinum, sér hann að hlaupið stefnir til sín og drýlir ófrýnilega með fýluhroða; Katla ætlar þá alla feiga, hugsar hann og hrópar: Er nú hefndar hugur í þér stelpuskömm! og steytir hnefann mót jöklinum, nú er að duga eða drepast; í öllu þessu gleymir Kristófer vísunni sinni og reynir af alefli að rifja hana upp svo hann geti drepist glaður með hana á vörunum, en hún sekkur í óminnið; Múlakvísl sópar fyrst burt öllum kirkjum í sveitinni, svo skepnuhúsum, þá bæjarhúsum, fer fornfræga höfuðbýlið Dyrskógar með bylmingsdrunum í flóðið, þar voru 50 hurðir á flúruðum járnum og handverk mikið, og svo allt hverfið norðan við Litluey, þar koma strax í staðinn stærðar klakabyggingar, glærar að sjá, heil speglaborg og kastast af þeim svimandi kynjamyndir og er náttúran öll brengluð orðin; vísan er farin, Kristófer biður bænir sínar og

æðir úr einni í aðra, þá skellur flóðbylgjan á Litluey og skelfur eyjan við það högg / hækkar vatn hastarlega og grefur sig græðgislega upp brekkurnar / tæandi allt í sundur sem fyrir verður / bóndinn biður bænirnar á tvöföldum hraða / þrjár í einu / hlaupandi á staðnum / stökkvandi jafnfætis / en vatnið hækkar hraðar og hraðar; þá lítur hann til húsanna, sér vatnið hlaupa þar um, hrifsar það burt útihúsin í sama vetfangi, 150 kindur eru í haganum og öll lömbin, það sveipast burt í einni svipan, nautin sökkva öskrandi í jökulflauminn og er þetta allt átakanleg sýn, hlaupið gleypir hvað sem fyrir verður og ropar síðan ógurlega, verður bóndi af þessu hneykslaður, þá byltast ísjakarnir í umrótinu, í þeim eru áföst grjót og klettar, og standa sumstaðar aldagömul tré, fúin og grjót frosin, á berum greinum sitja krákur og krunka gamla útfararsálma, nú ætlar hlaupið að heimsækja baðstofuna sem Kristófer taldi örugga, þá er þar inni allt hans fólk og verður honum hugsað hratt til barnsins, það sefur í vöggunni, það stúlkubarn átti kona hans daginn áður / í miklum landskjálfta / stökk það út líkt og tappi úr flösku / lenti á fótunum / en settist svo og fór að gráta / það er sárt að koma í heiminn / konan elur það á brjóstamjólk eins og Bjarni landphysicus segir að eigi að gera, hefur hann komið í veg fyrir mikinn barnadauða á Íslandi og er Bjarni landphysicus sannur íslenskur dýrlingur! þá hleypur Kristófer niður hlíðina og æðir inn í húsið, flæðir vatnið þá þar inn og sópar til öllum húsbúnaði, er það braml mikið, þá tekur hann barnið og ryðst til útgöngu með það á móti straumnum, flæðir aurinn yfir þau fedgin og fyllir fljótt stofurnar, er það seig drulla og þung, verða allir aðrir þar eftir inni, þar á meðal hans heittelskaða stórfagra og stórbrotna kona, hann kallar til hennar úr göngunum: „Við hittumst á himnum hnossið mitt ég ann þér af alefli og er guð að því vitni og allar vísurnar í kistunni! “hún gefur honum

grátandi fingurkoss og hverfur í flauminn, þá ryðst Kristófer með offorsi upp á húsið og hefur barnið í fangi sínu, hann sér að húsið mun skjótt sökkva og út fletjast, og þá hleypur hann upp á eyna hvar hún liggur hæst og horfir yfir sandinn og allan Mýrdalinn og blasir Katla við og stendur á blístri og gengur svartur strókur úr henni til himins: „Fagurt er í fjallasal, fagurt er í Mýrdal!“ það er vísan! hún krefsar í yfirborðið, vill láta bjarga sér, það eru guðlaunin, Kristófer tekur hálf gleði sína og kyssir barnið, sandurinn er allur sem eitt ólgandi haf og þá sekkur vísan, hann getur ekki munað hvað kemur næst, þá ætlar Litlaey að hverfa í vatnið / stendur Kristófer með barnið efst á klettinum / á stórutánni / langri kartnögl sem svignar / hleypur í hana sprunga / hyldjúpin blasa við / þá stekkur hann á einn ísjaka og fljóta þau á honum fram á haf út / tekur það skammt af og eru þau undir eins komin langt frá landi / reika þau um hafið og komast hvergi / fyrst sigla þau með mörgum öðrum ísjökum en svo ein / verður þá myrkt sem af nótt og duftað loftið, veit Kristófer ekkert af tímanum en eitthvað líður hann, þá verður barnið svangt og gargar hátt sem einn sjófugl, hefur hann ekkert að drekka á jakanum, þá lætur bóndinn barnið sleikja ísinn, en barnið vill ekki sleikja ísinn, í honum er sandur og óþverri, ekki þýðir að bjóða ungabörnum hvað sem er og eru nú góð ráð dýr, þá rífur hann af sér geirvörtuna og gefur barninu að drekka, hýrnar þá heldur yfir því, lifir það á blóðinu næstu dægur, en ekki sjá þau neitt til lands, er enn myrkt yfir og kalt, hafrót og ein örvænting, sker Kristófer þá af sér hina geirvörtuna og gefur barninu enn að drekka og heldur því þannig á lífi, sjálfur sleikir hann ísinn, þau rekur um hafið marga daga og nætur þar til jakinn kemur að landi í Meðallandi, þá fer Kristófer fótgangandi með barnið á öxlinni í Kirkjubæjarklaustur og fær barnið mjólk úr brjósti einu sem

Þar er þá statt, bóndi fær plástra á sín brjóst og undrast margir að sjá geirvörtulausan manninn, þá fær hann broddstaf einn mikinn og fer enn fótgangandi með barnið á öxlinni yfir Mýrdalssandinn, eru þá vötnin í rénun eftir flóðið og margir feiknar ísjakar á sandinum á við björg og himinháa kletta, sýnist honum lagðar götur á milli þeirra, þá finnst honum þar vera urmull af fólki, ys og þys og verslanir, fara þar um hestvagnar og hjólvagnar hávaðasamir í allskonar litum og gerð sem bóndinn úr Litluey hefur aldrei áður séð: þar er einn eirgrænn á lit, annar blikandi túrkís, þriðji indígó, fjórði okru litaður og sá fimmti bleikur eins og glassúr, þá eru hestarnir svarthvítir og allstórir, á torgunum er fólkið prúðbúið og klæðist bæði kvenfólkið og karlfólkið riffluðum kjólum og brakar í þeim og brestur svo hátt að enginn nær heyra hvað hinn segir, þá eru hattarnir barmmiklir og fjaðurskreyttir en stígvélin glitrandi slegin gimsteinum, stirnir á þetta alltsaman; fólkið dáist að lífinu, spásstrarar innan um gosbrunna og allskyns sprænur og bunur, þar eru englar og myndastyttur af öllum guðum veraldar, þarna er íburðamikil kirkja á stærð við Litluey, ganga af henni tangar og múlar og fljúga um hana stórir hópar af skrautdúfum, þá er þar kúpull á stærð við tröllkonubrjóst og turnar eins og Reynisdrangar en undir þeim börn betlandi og hundar snusandi og fara um svæðið þjófar með góss sitt innan um heiðarlega menn, finnst Kristóferi þetta líkast því að ganga um á Eyrarbakka, þótt hann hafi aldrei þangað komið, né um lesið, heldur aðeins heyrt um getið, en svona blekkja speglanir þreyttan ferðalang. Við enda sandsins veður hann Múlakvísl sem nær honum upp undir nasir og er áin straumþung, blotna tær barnsins sem situr á höfðinu og heldur sér í þykkva hárlökkana, hann furðar sig á þyngd þess og ætlar undan að sligast, nær þó við ramman leik loks á fast land og kastar þar mæðinni.

Kom Kristófer þá til okkar í Hella með barnið á öxlinni og þáði graut og hressingu. Þegar hann lauk frásögn sinni kom vísan fullkomin fram á varirnar. Ég fékk þeim feðginum ullarklæði, kæfu og mysu, bréfið til þín og heilsuköku að skilnaði. Söng svo einn sálm og horfði á eftir þeim út á mýrarnar.

Jon

Ófeigur Sigurðsson

Translated from the Icelandic by Philip Roughton

God's dearest gift & precious wife

It is only by God's ample mercy that we brothers have reached the cave safely following our trip south over the highlands and hither into the darkness. That we should have survived is a blessing and a miracle; in the mountains we were caught in the most violent of storms. Beloved Þórunn, I will soon place these scribbled words of mine in the hands of a man who stopped here in Hellar; he says that he will be going to Skagafjörður sooner or later. The man is large and wears an enormous red woolen cassock, he carries an infant on his shoulders, sells books but is illiterate himself. These are his traits. His name is Kristófer and he promised to bring these pages to you. I gave him a rixdollar for his trouble. In other words, if you receive these trifles, it is proof that we survived the murderous snowstorm on Kjölur; we brothers have made it to Hellar.

The land is a single living creature. A body. And Þórunn, how painful it is to have had to part from you, with our blessed little one in your own body; may our good Lord be with you and the good midwife when the child wishes to come forth into our dreary earthly habitation. We must content ourselves with written messages for the time being and trust to those who travel the country despite the perilousness and cold of the weather and the harsh conditions in the North. Did not

Sheriff Skúli mention some bearers / couriers / postmen / letter carriers?... It may be that no one wishes to be a postman here in this country but for certain eccentrics and vagrants. It would be most pleasing if this were rectified, and I understand that Skúli is working on this matter somewhat with the counts in Copenhagen. There the postmen enjoy great respect and wear uniforms provided by the king's tailor, with brass buttons and silk ribbons / stiff caps / a horse and a trumpet! These individuals are paid a good shilling for their journeys. And then there are the Taxis in Hamburg, who rush all over Germany!

Here in the South Katla pours fire and embers over Mýrdalur and so much sand and ash fall from the sky that it is totally dark at midday. In addition, the weather is wet and windy and heavy with snow and when this is all combined it is as if thick ink rains from the ashen cloud. Then the slushy skin hardens on the earth in the frost and dryness of the air, making the entire countryside appear as if cast in copper. The sands are spread evenly as they most often are during winters of heavy snow and the large black drifts turn the land into a glinting green desert. The ash blows and slips in through every crack and spoils the victuals. The livestock endures the mist poorly and all eyes sting. With God's justice all of this will cease and blow away and be washed clean by rain and we will once again find ourselves in gentle spring pastures. Then I will put a dandelion in my hat and kiss you!

Second Letter

Kristófer is somewhere on his way over the highlands to Skagafjörður with my letter to you. This gigantic, kind man was a farmer at Litlaey on the Mýrdalur sands, but now his household has been broken up and he driven off. When he came here I wrote down his story, because he was then on his way out of the ashen cloud.

The farmer is working high on the slope of his island on the sands, repairing fences and looking after the sheep and has come a long way in composing a verse, it is precious and he expects it to be excellent, and then the earth starts hopping and hardening and softening by turns and the whole slope moves in waves, the ungathered mown grass turns over of its own accord and dries, he finds this a convenient arrangement and feels that God is rewarding him for his efforts in versifying, since in the poem he praises the Lord Jesus Christmus. Then he hears a horrendous booming and explosions as if from hundreds of cannons firing all at once; at first he thinks that the Turks have come, then that Doomsday has arrived, but it is in fact that damned Katla! From beneath the hem of the dress of her wrath she has started spewing gobs of mud and muddy water, and breaking forth from her crown is a cloud of fire that ascends to the heavens and there spreads itself out with thunder and lightning while the sky turns black as a coal pit and darkens the sun; then a violent flood gushes forth over the sands and rushes past both sides of Hafursey, splits the isle in two with a tumult and turmoil, an ominous rattle and clatter, and all the Mýrdalur sands become one bellowing river of tumbling ice floes; he hears a great crackle as if a huge page is being torn in two, then a booming and an intense rumbling, all is one giant clamor, the flood bursts

forth and he sees this all from the slope on Litlaey, furthest south there on the sands, he sees the debacle heading toward him, tumbling hideously with a fearsome stench; Katla is going to kill them all, he thinks, and shouts: “You’re out for revenge now, you damned girl!” and he shakes his fist at the glacier, now it is do or die; in all of this Kristófer forgets his verse and tries with all his might to recall it so that he can die happily with it on his lips, but it sinks into oblivion; first Múlvísl River sweeps away all the churches in the district, then the barns, then the farmhouses; the renowned old estate of Dyrskógar goes with a mighty roar into the flood, it had 50 doors of decorated iron and great handworks, and then the entire area north of Litlaey, immediately replaced by huge buildings of ice, transparent to the eye, an entire mirror-city casting from it strange and dizzying shapes and confusing all of nature; the poem is gone, Kristófer says his prayers, rushing from one to the next, then the flood wave hits Litlaey and the island shudders at the blow / the water rises suddenly and digs itself ravenously up the slope / tearing apart everything it meets / the farmer says his prayers at double speed / three at once / jumping on both feet / but the water rises faster and faster; then he looks to the houses, sees the water rushing around them, it snatches away the outbuildings at the same moment, 150 sheep are in the pasture and all the lambs, they are all swept away at one moment, the cattle sink bellowing into the glacial stream and it is an entirely pathetic sight, the debacle swallows everything it meets and then belches terribly, the farmer is shocked at this, and then the ice floes tumble in the turmoil, stuck in them are rocks and boulders, and in some places stand ancient trees, rotten and frozen hard as stone, on bare branches sit crows croaking old funeral hymns, now the debacle is on its way to the sitting room that Kristófer

considered secure, inside it are all of his people and his mind turns quickly to the child, it sleeps in its cradle, the baby girl that his wife gave birth to the day before / in the great earthquake / it leapt out like a cork from a bottle / landed on its feet / then sat down and started to cry / it hurts to enter the world / the woman feeds it with breast milk as Bjarni the Physicus General says should be done, he has prevented high numbers of infant deaths in Iceland and Bjarni the Physicus General is a true Icelandic saint! Then Kristófer runs down the slope and rushes into the house, the water floods in and sweeps away all the furnishings, there is a huge commotion, then he takes the infant in his arms and pushes against the stream to the exit, the mud streams over the father and his child and swiftly fills the rooms, it is viscous, heavy mud, all others are left there inside, including his most dearly beloved, immensely beautiful and magnificent wife, he calls to her from the passageway: “We shall meet in Heaven, my treasure, I love you with all my heart as God is my witness and all of the verses in my chest!...” She blows him a tearful kiss and vanishes into the flood, and Kristófer climbs furiously up onto the house, the baby in his arms, he sees that the house will soon sink and be flattened, then he dashes up to the highest point of the island and looks out over the sands and all of Mýrdalur and Katla appears on the verge of bursting and a black column of smoke ascends from it to Heaven: “Fair it is in the mountain hall, fair it is in Mýrdal!...” that’s my verse! it scratches at the surface, wants to be rescued, it’s God’s thanks, Kristófer takes half his joy and kisses the infant, the sands are all as one turbulent sea and then the verse sinks, he cannot remember what comes next, and then Litlaey is about to vanish in the water / Kristófer stands with the child at the peak of the cliff / on his big toe / a long diseased nail that bends / cracks open / the

abyss appears / then he jumps onto an ice floe and father and daughter float aboard it out into the sea / it happens quickly and they are immediately far from land / they drift about the sea with nowhere to land / first they sail with many other ice floes and then alone / it turns dark as night and the sky dusty, Kristófer knows nothing of the time but it does pass by, then the baby grows hungry and shrieks as shrilly as a seabird, it has nothing to drink on the floe, so the farmer tries to get it to lick the ice, but the baby does not want to lick the ice, which contains sand and filth, one can't simply offer infants anything and now things look desperate, he then rips off his nipple and suckles the infant, it rather cheers up at that, lives on blood over the next days, but they catch no sight of land, it is still dark and cold, the swell and desperation alone, Kristófer then cuts off his other nipple and continues to let the infant suckle from him and in that way keeps it alive, he licks the ice himself, they drift about the sea for many days and nights until the floe comes ashore at Meðalland, and then Kristófer walks with the child on his shoulders to Kirkjubæjarklaustur and gives it milk from the breast of someone there, the farmer's chest is bandaged and many are amazed to see the nippleless man, he then takes a large mountaineer's staff and walks with the infant on his shoulder over the Mýrdalur sands, the waters are subsiding after the flood and there are numerous huge ice floes on the sand, the size of boulders and lofty crags, it looks to him as if roads lay between them, then he feels as if there is a swarm of people there, a hustle and bustle and shops, horse-drawn carts and wagons drive around there noisily in such colors and shapes as the farmer from Litlaey has never seen: there is one a coppery green, another a glittering turquoise, a third indigo, a fourth ochre-colored and the fifth pink as frosting, the horses there are black and white and

giant, on the squares the people are dressed genteelly, both women and men wearing ruffled dresses that creak and snap so loudly that no one can hear what the other is saying, the hats are all wide-brimmed and feathered while the boots are polished and set with gems, all of this gleams; the people adore life, converse among the fountains and all sorts of jets and gushes of water, there are angels and statues of all the gods of the world, there is a bombastic church the size of Litlaey, extending from it are spits of land and promontories and flying about it are large groups of ornamental pigeons, there is a dome the size of an ogress' breast and towers like the Reynisdrangar sea stacks and beneath them children begging and dogs sniffing, thieves prowl the area in the midst of honest men, Kristófer feels that this most resembles being in Eyrarbakki, although he has never been there, nor read about it, has only heard it mentioned, but that is how the reflections deceive a weary traveler. At the end of the sands he fords Múlavísl, which reaches up to his nostrils, its current heavy, the child's toes are wetted as it sits on the farmer's head and holds onto his thick locks, he is amazed at the baby's weight and is on the verge of giving up, yet finally reaches firm ground after a difficult struggle and there catches his breath. Kristófer then came to us in Hellar with the baby on his shoulder and received porridge and refreshments. After concluding his story the verse came out perfectly on his lips. I gave father and daughter woolen garments, pâté and whey, the letter to you and a salutary biscuit upon parting. I then sang a hymn and watched as they crossed the moors.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2011

Ófeigur Sigurðsson – Iceland

Jon

213 pp, 2010

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – September 2011)

Publishing House **Mál og menning**
Bræðraborgarstíg 7 – 101 Reykjavík – Iceland

www.forlagid.is

Contact: silja@forlagid.is – valgerdur@forlagid.is

ISBN: 978-9979-331-98-8

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@fep-fee.eu – www.euprizeliterature.eu

